

Ministerstvo pro místní rozvoj

prostřednictvím

Magistrát hl. m. Prahy

Odbor stavebního řádu

Jungmannova 35/29

110 00 Praha 1

k č.j. MHMP 974714/2025

k sp.zn. S-MHMP 1333702/2023/STR

prostřednictvím datové schránky

v Jílovém u Prahy dne 13.11.2025

Městská část Praha - Nebužice

se sídlem Nebušická 128

164 00 Praha - Nebužice

IČO: 002 31 215

zastoupená Viktorem Komárkem, starostou

právně zastoupená

JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., ev.č. ČAK 14936

advokátem společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o.

se sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor, IČO: 018 25 666

ID DS: 2j5wqrg

adresa pro doručování:

Masarykovo náměstí 20, 254 01 Jílové u Prahy

**Odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru
stavebního řádu, č.j. MHMP 974714/2025 (sp.zn. S-MHMP
1333702/2023/STR) ze dne 14.10.2025**

Bez příloh

Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o.

zapsaná v OR u Krajského soudu v Českých Budějovicích, oddíl C, vložka 21923 • IČO: 018 25 666

č. ú.: 211 864 546/0600 • tel: +420 381 253 990 • e-mail: office@dohnalbernard.cz

www.dohnalbernard.cz

Sídlo a kancelář Tábor

Mgr. Vítězslav Dohnal, ev. č. ČAK 12191

Klokotská 103, PSČ 390 01 Tábor

tel.: +420 776 834 534 • e-mail: dohnal@dohnalbernard.cz

Pobočka Jílové u Prahy

JUDr. Michal Bernard, Ph.D., ev. č. ČAK 14936

Masarykovo nám. 20, PSČ 254 01 Jílové u Prahy

tel.: +420 773 991 250 • e-mail: bernard@dohnalbernard.cz

I.

Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), oznámil vyvěšením na úřední desce zahájení řízení o žádosti Letiště Praha, a.s., IČO 28244 532, se sídlem K Letišti 1019/6, 161 00 Praha 6, o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby dopravní infrastruktury uvedené v § 1 odst. 2 písm. d) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále též „liniový zákon“), pro stavbu nazvanou „APN D2+TWY M1 a M2 a propojení s TWY L, letiště Praha, Ruzyně“ na pozemcích v k.ú. Ruzyně (dále též jen „stavba“ nebo „záměr“).

Písemností č.j. MHMP 2028455/2024 (sp.zn. S-MHMP 1333702/2023/STR) ze dne 9.12.2024 stavební úřad informoval účastníky o doplnění podkladů pro rozhodnutí a umožnil jim vyjádřit se k jejich obsahu. Této možnosti shora nadepsaný odvolatel uplatnil proti předmětnému záměru námítky.

Stavební úřad rozhodnutím č.j. MHMP 974714/2025 (sp.zn. S-MHMP 1333702/2023/STR) ze dne 14.10.2025 k žádosti žadatele rozhodl o umístění předmětné stavby.

Shora nadepsaný odvolatel proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14.10.2025 tímto v zákonné lhůtě podává toto

o d v o l á n í .

II.

Napadené výroky

Odvolání proti napadenému rozhodnutí podává odvolatel proti výrokové části v plném rozsahu.

III.

Odvolací důvody

Napadené rozhodnutí odvolatel považuje za nezákonné a věcně nesprávné. Napadené rozhodnutí zasahuje do hmotných i procesních práv odvolatele i dalších účastníků řízení, zejména do práva na ochranu životního prostředí a zdraví, a práva na spravedlivý proces. Odvolání proti napadenému rozhodnutí podává odvolatel z následujících konkrétních důvodů.

1. Zásah do pohody bydlení, rozpor s charakterem území

Odvolatel namítá, že předmětná stavba má být umístěna nedaleko obytné zástavby, to jak městských částí hl. m. Prahy, tak i okolních obcí. Umístění navrhované stavby bude v důsledku enormního nárůstu hlukové zátěže v důsledku rozšíření a zkapacitnění letiště znamenat nepřípustný zásah do práva účastníků řízení na zachování pohody bydlení. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 27/2012 – 113 nebo č.j. 2 As 44/2005) definuje pohodu bydlení jako „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro*

zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech“.

Současně je podle názoru NSS dle uvedeného rozhodnutí třeba přihlížet i k subjektivním hlediskům daným způsobem života osob, jichž se má stavba dotýkat, pokud tyto subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality, a také k případné památkové ochraně území.

Stavební úřad však v napadeném rozhodnutí, uvedl, že stavba bude umístěna v areálu letiště a její vlivy nepřesáhnou hranice tohoto areálu. S tím však odvolatel nesouhlasí, neboť přestože je nejbližší obytná zástavba 3 km od předmětné stavby, bude předmětnou stavbou, resp. jejím následným provozem bezesporu negativně zasažena. K tomu odvolatel uvádí, že stavební úřad vychází z podkladů (stanovisko EIA, verifikační stanovisko), které nedostatečně posuzují šíření hluku a bagatelizují jej. Dokumentace redukuje účinky hluku převážně na bezprostřední okolí dráhy, resp. areálu letiště, což však neodpovídá skutečnosti.

Jak již odvolatel uváděl, posuzovaný záměr je na hranici volné krajiny a předmětná stavba a její trvalý provoz přinesou významný nárůst dopravní zátěže a především pak hlukové zátěže, a to jak z leteckého provozu, tak s tím spojeného nárůstu pozemní dopravy. Správní orgány však uvedenou skutečnost bagatelizují a kumulativní a synergické vlivy opomíjejí.

V této souvislosti je nezbytné poukázat na čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem. Nelze tedy umístit záměr, který zhorší již stávající nadlimitní hlukovou zátěž v dané lokalitě.

Odvolatel je přesvědčen, že uvedená námitka tedy zůstala bez jakéhokoliv relevantního vypořádání, napadené rozhodnutí je **v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění**.

2. Nezákonné stanovisko EIA

Odvolatel uvádí, že k předmětnému záměru, resp. k záměru Paralelní RWY 06R/24L, letiště Praha Ruzyně bylo vydáno závazné stanovisko EIA pod č.j. 68161/ENV/11 ze dne 26.10.2011, které bylo následně prodlouženo pod č.j. 50446/ENV/16 ze dne 27.1.2017 a pod č.j. MZP/2024/71081364 ze dne 29.2.2024. Tzv. verifikační stanovisko EIA bylo vydáno pod č.j. MZP/2017/710/120 ze dne 4.8.2017. Ministerstvo životního prostředí (dále jen „MŽP“) dále vydalo pod č.j. MZP/2024/710/4707 ze dne 11.11.2024 závazné stanovisko k ověření změn záměru.

Závazné stanovisko ze dne 11.11.2024 bylo vydáno na základě podkladů předložených žadatelem, konkrétně se jedná o tyto podklady:

- Srovnávací studie pro posouzení finálních změn dispozice projektu Paralelní RWY 06R/24L, letiště Praha Ruzyně na jednotlivé složky životního prostředí a veřejné zdraví (RNDr. Tomáš Bajer, CSc. a kol., 06/2016; dále také jen „Srovnávací studie“)
- Aktualizace Srovnávací studie pro posouzení finálních změn dispozice projektu Paralelní RWY 06R/24L, letiště Praha Ruzyně na jednotlivé složky životního prostředí

a veřejné zdraví (RNDr. Tomáš Bajer, CSc. a kol., 6/2019; dále také jen „Aktualizace Srovnávací studie“)

Výše uvedené podklady však ve spisu založeny nejsou, stejně tak nejsou dostupné ani v dokumentaci EIA na portálu cenia.cz. Účastníci se tak nemohli seznámit se všemi podklady pro rozhodnutí. K tomu odvolatel uvádí, že podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Pokud tak správní orgán neučiní, jedná se o závažné porušení práv účastníků řízení, které dle ustálené správní i soudní rozhodovací praxe musí znamenat zrušení rozhodnutí zatíženého touto procesní vadou.

Podle tohoto ustanovení, odborné literatury (Vedral, J.: Správní řád, komentář, II. vydání, BOVA POLYGON 2012, str. 402 - 406) a podle konstantní judikatury soudů musí být aktivním písemným jednáním správního orgánu před vydáním rozhodnutí dána **možnost seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, tj. s celým správním spisem** poté, kdy veškeré podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny.

Odvolatel tak trvá na své námitce, že dané dokumenty jsou součástí správního spisu a tvoří podklad pro vydání rozhodnutí a účastníkům řízení v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nebyla dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Tato **procesní vada, která zasahuje do ústavního práva odvolatele a dalších účastníků na spravedlivý proces.**

K tvrzení stavebního úřadu, že podklady, na základě nichž je vydáno závazné stanovisko nejsou součástí spisového materiálu, resp. správního spisu, a „*určité otázky, která je součástí předmětu správního řízení, svěří dotčenému orgánu, který je k tomu náležitě odborně nadán, přičemž od jím zvoleného řešení, vyjádřeného ve formě závazného stanoviska, se správní orgán vedoucí správní řízení nemůže odchýlit, a nepřísluší mu tak jakkoliv posuzovat obsah podkladů, na základě kterých dotčený orgán své závazné stanovisko vydal. základě kterých dotčený orgán své závazné stanovisko vydal. Ty jsou tedy pro správní orgán vedoucí správní řízení v zásadě irelevantní, má-li k dispozici výsledné závazné stanovisko, a není důvodné, aby se musely stát i součástí spisu vedeného v rámci správního řízení.*“ odvolatel uvádí, že výše zmíněné dokumenty mají být součástí spisu vedeného v rámci EIA, k nimž se účastníci v rámci řízení mají právo vyjadřovat, což lze dovodit z § 149 odst. 7 správního řádu. Pokud by účastníci neměli přístup k podkladům závazného stanoviska, jak by se pak kvalifikovaně k němu mohli vyjádřit nebo proti němu uplatnit odvolání? Předmětné podklady nebyly součástí spisu k EIA, což odvolatel namítal. Odvolatel je přesvědčen, že uvedené podklady mají být součástí spisu vedeného v rámci EIA a není tedy důvod ze strany účastníků daného řízení žádat o jejich poskytnutí prostřednictvím institutu žádosti o informace.

Uvedená námitka byla vypořádána v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Odvolatel dále namítá, že došlo k nezákonnému prodloužení stanoviska EIA. Původní závazné stanovisko EIA bylo vydáno v roce 2011, přičemž bylo opakovaně prodlouženo, naposledy stanoviskem ze dne 29.2.2024. Shora uvedený odvolatel je přesvědčen, že prodloužení stanoviska EIA je nezákonné a věcně nesprávné, neboť nebyly splněny podmínky a nebyly prokázány důvody, pro které může být původnímu stanovisku EIA z roku 2011 již podruhé prodloužena platnost.

Podle ust. § 9a odst. 4 a 5 zákona EIA cit:

„(4) Platnost stanoviska je 7 let ode dne jeho vydání. Platnost stanoviska příslušný úřad na žádost oznamovatele prodlouží o 5 let, a to i opakovaně, pokud nedošlo **ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí**. Žádost o prodloužení platnosti stanoviska musí být podána před jejím uplynutím; platnost stanoviska neuplyne, dokud není žádost vyřízena. Součástí žádosti o prodloužení platnosti stanoviska je podklad obsahující popis aktuálního stavu dotčeného území včetně souhrnu změn oproti stavu v době vydání stanoviska. Dojde-li ke zrušení rozhodnutí v navazujícím řízení v prvním stupni podle odstavce 3 věty třetí, má se za to, že platnost stanoviska neuplyne dříve než 60 dnů po dni, kdy ke zrušení takového rozhodnutí došlo.

(5) Nelze-li platnost stanoviska prodloužit z důvodu změn podle odstavce 4 věty druhé, které se vztahují pouze k určité části nebo etapě záměru, je taková část nebo etapa předmětem posuzování podle § 4 odst. 1 písm. h). Oznamovatel k takové části nebo etapě záměru předloží oznámení podle § 6 ve lhůtě stanovené příslušným úřadem. Dojde-li k vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, příslušný úřad platnost stanoviska prodlouží. Nepředloží-li oznamovatel oznámení ve stanovené lhůtě nebo je-li vydán odůvodněný písemný závěr podle § 7 odst. 5, příslušný úřad platnost stanoviska prodlouží jen částečně, a to v rozsahu, ve kterém se jej nedotýkají změny podle věty první.“

Odvolatel namítá, že od doby vydání původního stanoviska EIA **před třinácti (!) lety došlo ke změnám podmínek v dotčeném území a též poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí**. Odvolatel zdůrazňuje, že pro neprodloužení stanoviska EIA je dle závazného textu § 94 a odst. 4 zákona EIA dostačující potenciál dosud neposouzených významných vlivů na životní prostředí (srovnej „mohl mít“ nikoliv „má“). Toto ustanovení je třeba vykládat v souladu s principem předběžné opatrnosti dle § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, čj. **6 As 104/2019-70** cit:

„[27] Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že správní orgán musí odbornou úvahu o tom, že záměr nebude mít významný negativní vliv, učinit s jistotou. **Tak mu velí princip předběžné opatrnosti zakotvený v § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Ten stanoví, že „lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.“ Tento princip se musí uplatnit ve všech (zejména správních) procesech dotýkajících se životního prostředí.** Jestliže má tedy správní orgán sebemenší pochybnosti v tom směru, že by snad záměr významný negativní vliv na životní prostředí mít mohl, měl by vždy dát přednost provedení zjišťovacího řízení. Pochybnosti přitom mohou vyvěrat jak z nedostatečných nebo nejasných údajů poskytnutých oznamovatelem, tak i z nedostatku vědeckých informací ohledně dopadů určitých činností na životní prostředí. **Pochybnosti může do posuzovacího procesu vnést „zvňžsku“ i záměrem dotčená veřejnost v podobě výhrad a připomínek, jestliže je nebude správní orgán schopen s využitím svých odborných znalostí přesvědčivě vyvrátit.**“

Shora judikovaný princip předběžné opatrnosti se tak uplatní i v úvahách o prodloužení platnosti stanoviska EIA.

Vydané prodloužení platnosti stanoviska EIA je dle odvolatele nezákonné a mělo by být zrušeno. Neprovedení nového procesu EIA zkrátilo veřejnost na právu účastnit se rozhodování o záměru v dostatečně raném stadiu, kdy může být taková účast ještě účinná, což je **v rozporu s Aarhuskou úmluvou**. K tomu odvolatel řízení odkazuje na **nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2239/07 a I. ÚS 59/14**).

Je třeba zdůraznit, že došlo ke změně původního záměru, k němuž bylo závazné stanovisko EIA z roku 2011 vydáno, konkrétně došlo ke následujícím změnám:

- trvalá změna užívání dráhy RWY 12/30 (původně RWY 13/31) na režim pojezdové dráhy,
- úprava velikosti a polohy stání pro motorové zkoušky, navrženo pro letadla kódového písmene E,
- zkrácení délky paralelní dráhy z 3 550 m na 3 100 m,
- zrušení odmrazovacích stání u prahu THR 24L,
- optimalizace pohybových a provozních ploch ve vztahu k úpravám v rámci změn 1-4,
- snížení celkového objemu ročních pohybů pro stav dosažení nově uvažované cílové kapacity záměru, nové kapacity jsou odlišné od původních z roku 2011
- došlo ke změně doby realizace záměru a doby zahájení provozu nové dráhy, ale posuzované počty obyvatel se vztahují i dle srovnávací studie k současnému stavu území, vůbec není vyhodnocen zcela reálný rozvoj území v dalších letech (není uzavěra bytové výstavby, ani se s ní nepočítá), přestože bude stavba v provozu nejdříve v roce 2030 a v následujících desítkách let.

Lze tedy uvést, že došlo k podstatným změnám záměru a podmínek v dotčeném území a nebylo možné stanovisko EIA prodloužit, ale záměr měl být nově posouzen.

Odvolatel trvá na své námitce, že se změnou záměru a příslušnými podklady nebyla seznámena veřejnost ani dotčené obce, resp. městské části, a byla jim tak upřena možnost se záměru v takové podobě vyjádřit.

Je třeba uvést, že je dán zájem na tom, aby veřejnost měla možnost se i při prodloužení platnosti závazného stanoviska EIA seznámit s podklady, které jsou obsahem předmětného správního spisu vedeného ve věci prodloužení platnosti stanoviska EIA.

Dále lze upozornit, že od roku 2011, kdy došlo k vydání závazného stanoviska EIA, v došlo k výstavbě mnoha objektů k bydlení (k prodloužení EIA posuzováno v roce 2022, další nová výstavba posuzována není), a to ve všech přilehlých městských částech hl. m. Prahy a okolích obcích, což opět příslušné orgány opomněly vypořádat.

Míru únosného zatížení území či limity území v oblasti ochrany zdraví před hlukem stanoví **předpisy o ochraně veřejného zdraví**, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Podle ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, vlastník dráhy a provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo

vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb.

Již v současném stavu jsou v okolí letiště překračovány závazné hygienické limity hluku (viz níže námitka č. 4), území zasažené nadlimitním hlukem se má dle dokumentace EIA rozšířit a to i v okolí původní dráhy, kde je deklarováno podstatné snížení denního i nočního provozu (!?!).

Další navýšení již nadlimitní hlukové zátěže v důsledku realizace a následného trvalého užívání záměru je přitom nepřípustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2012, č.j. 1 As 135/2011 – 246).

Podle ustanovení § 11 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, **nesmí být území zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení**. Podle ustanovení § 12 odst. 1 téhož zákona určují přípustnou míru znečišťování životního prostředí mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. Podle odst. 2 téhož ustanovení musejí být mezní hodnoty stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností. Ustanovení § 13 zákona č. 17/1992 Sb. stanoví, že lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.

Podle Metodického doporučení pro posuzování vlivů obecných koncepcí na životní prostředí Ministerstva životního prostředí, musí též analýza stavu území obsahovat aktuální stav složek životního prostředí.

Podle této metodiky cit. *„Oznámení koncepce tak bude obsahovat základní charakteristiku **aktuálního stavu a vývoje životního prostředí** v dotčeném území dle jednotlivých složek životního prostředí a vybraných indikátorů se zaměřením na vztah životního prostředí a veřejného zdraví ve vztahu k předmětu řešení koncepce, která bude využita i pro účely vyhodnocení SEA.“ a cit: „Základní analýza spočívající mimo vymezení dotčeného území v přehledu **aktuálního stavu a trendů vývoje klíčových složek životního prostředí** v dotčeném území se zaměřením k předmětu řešení koncepce.“*

V rozsudku č.j. **2 As 81/2016 – 157** NSS ke starým podkladům uvádí cit.: *„Nejvyšší správní soud současně přisvědčuje názoru městského soudu, že pojem „nové podklady“ [kapitola 4. Zprávy o uplatňování zásad územního rozvoje hl. m. Prahy] nelze vykládat přepjatě formalisticky tak, že by v rámci procesu pořízení AZÚR nesměly být použity podklady již dříve vypracované, pokud údaje v nich obsažené zůstaly nadále v platnosti, resp. jsou v daném čase a místě (stále) reálně myslitelné, a tedy nebyly zásadním způsobem zpochybněny či dokonce vyvráceny. **Podstatnou je zde skutečnost, že „staré podklady“, případně jisté konkrétní údaje v nich uvedené, nebyly překonány a zůstaly tak nadále nosnými.**“* Tato podmínka není v řešené věci s ohledem na vývoj lokality v okolí letiště splněna.

Jak uvedeno výše, již v současném stavu jsou v lokalitě překračovány závazné hygienické limity hluku. Navíc v prodloužení stanoviska EIA je uvedeno, že v souvislosti

s provozem předmětného záměru bude docházet ke kumulativním vlivům se silničním hlukem, a to především z plánovaného záměru „D0 518, 519 Ruzyně – Březiněves“.

Lze konstatovat, že navýšení kapacity letiště Praha navrhovaným záměrem navýší počet letů a zvýší četnost letecké dopravy, přičemž právě letecká doprava je významným znečišťovatelem klimatu, což jde i proti mezinárodním závazkům ČR vyplývajícím z Pařížské dohody.

Případnou výstavbou záměru paralelní dráhy budou obyvatelé přilehlých lokalit zasaženi tím, že dojde ke zvýšení imisí znečišťujících látek do ovzduší a enormnímu zvýšení hluku (a to nad limity stanovené právními předpisy). Ochrana těchto hodnot je ve veřejném zájmu a v souladu se zásadou trvale udržitelného rozvoje. Předmětný záměr bude mít negativní vliv na zdraví obyvatel a kvalitu jejich života (trvalé zatížení hlukem, prašnost, rušivé světlo, škodliviny z dopravního provozu a průvodních staveb, kontaminace vody a půdy aj.).

U předmětného záměru zcela absentuje aktuální posouzení ekonomických nákladů a přínosů dané stavby, stejně jako posouzení jeho reálné potřebnosti. Skutečnost, že je stavba zanesena jako veřejně prospěšná stavba, sama o sobě nezakládá její reálnou potřebnost, stejně tak nemůže převážet nad veřejným zájmem na ochraně zdraví.

Stavba bude mít též výrazný negativní dopad na životní prostředí, který lze očekávat prostřednictvím dalšího významného zhoršení dopravní situace na severním okraji Prahy i díky zastavění velké dnes částečně zemědělsky obdělávané plochy. Zatímco nárůst dopravy povede **ke zvýšení hlukové a imisní zátěže**, která je v dané oblasti již dnes za legálními limity, zastavění orné půdy bude mít důsledky ve zrychlení odtoku povrchových vod a potažmo zvýšení rizika povodní, zvýšení odparu, prašnosti a průměrné teploty, omezení území pro vsakování vody a v neposlední řadě i redukci životního prostoru mnoha druhů živočichů, zvláště chráněné nevyjímaje.

Je třeba si uvědomit, že účelem procesu EIA je zkoumat vlivy na životní prostředí a zdraví lidí. Účelem posuzování vlivů na životní prostředí je podle § 1 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti. Podle ust. § 2 zákona se posuzují vlivy na obyvatelstvo a veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, biologickou rozmanitost, půdu, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní dědictví, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti. Vlivy na biologickou rozmanitost se posuzují se zvláštním zřetelem na evropsky významné druhy, ptáky a evropská stanoviště.

Vlivy se tedy zkoumají jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech. Hodnotí se vlivy po celou dobu existence záměru od jeho přípravy přes jeho provádění a provozování až po jeho likvidaci.

Je třeba též zdůraznit princip předběžné opatrnosti, zakotvený v zákoně č. 17/1992 SB., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů.

Obecně je nově, více než dříve, doporučováno jako zásadní, aby se prováděla opatření pro zadržování vody v krajině. Tato opatření jsou a budou klíčová pro kvalitu a stav podzemní vody. Důraz na realizaci těchto opatření je změna, která proběhla později, než je předchozí stanovisko EIA, a proto by to nová EIA měla zohlednit, a to z pohledu, jak by paralelní dráha

možnosti těchto opatření ovlivnila. Opět, výše uvedený argument podporuje provedení nového zjišťovacího řízení, ve kterém bude výše uvedené zohledněno a posouzeno.

Akustická studie, rozptylová studie i posouzení vlivů na veřejné zdraví pracují se sníženými vstupními parametry oproti vydanému stanovisku, nemohou být tyto studie podkladem pro objektivní posouzení podstatnosti změn záměru.

Bylo nově zjištěno, jak spodní voda v dané oblasti závisí na srážkových úhrnech, ale toto nebylo zohledněno v původní EIA, což je potřeba nově zapracovat. Opět, výše uvedený argument podporuje provedení nového zjišťovacího řízení, ve kterém bude výše uvedené zohledněno a posouzeno.

Původní posouzení a stanovisko EIA nebraly v úvahu nová data o trendu klimatické změny jako celku a vlivu na podzemní vody (jiný průběh srážek, rychlejší odpařování atd.). Proto by se mělo zpracovat nové zjišťovací řízení, které zapracuje nové poznatky a údaje. Opět, výše uvedený argument podporuje provedení nového zjišťovacího řízení, ve kterém bude výše uvedené zohledněno a posouzeno.

Chybějící témata stávající dokumentace a stanovisek

Pro možnost vydání stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí nebo k prodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí mají být dle technického pokynu vypracovány následující podklad(y) potřebné k prověření záměru z hlediska klimatického dopadu:

Stanovení uhlíkové stopy – CO₂ ekvivalentu, včetně peněžního vyjádření emisí skleníkových plynů, vyjádření stínové ceny uhlíku z celého životního cyklu realizace a provozu infrastruktury. Stanovení uhlíkové stopy musí být zpracováno pro všechny navrhované varianty, včetně nulové, pro potřebu prosazení nízkouhlíkové volby a varianty z hlediska životního cyklu infrastruktury – tedy doporučení preferovaných variant MŽP jako orgánu, který stanovuje pořadí variant z hlediska vlivů na životní prostředí v souladu se zásadou „*energetická účinnost v první řadě*“.

Stanovení výchozího stavu (nulové varianty) a výpočet stínové ceny uhlíku je třeba k posouzení hodnověrnosti projektu z hlediska mezinárodních závazků Pařížské dohody a evropského právního rámce pro klima pro roky 2030 a 2050. V případě dopravní infrastruktury posuzované pro životní cyklus 100 let je třeba počítat také emise vznikající provozem této infrastruktury v dlouhodobém horizontu.

Stanovení klimatických rizik včetně analýzy pravděpodobnosti a dopadu prostřednictvím analýzy zranitelnosti, která obsahuje vyjádření expozice a citlivosti na klimatická nebezpečí související s posuzovaným záměrem. Analýza expozice se musí zaměřit na expozici současným klimatem, ale také budoucím klimatem v předpokládaném výhledovém horizontu životnosti infrastruktury. Klíčové je vyjádřit, jak bude expozice a citlivost změněná realizací záměru. Pro efektivní plánování adaptačních opatření je třeba kvantifikovat pravděpodobnost i dopad rizik minimálně v rozsahu technických pokynů.

Analýza zranitelnosti odhaluje klíčová rizika související s klimatickou změnou, a proto by měla být vypracována pro všechny navrhované varianty, včetně nulové pro potřebu výběru varianty, která má potenciál nejlépe splnit zásadu „*významně nepoškozovat*“.

Vyhodnocení a plán příslušných adaptačních opatření – musí být naplánována taková opatření, která zajistí, že záměr nezvýší zranitelnost sousedních hospodářských a sociálních struktur a životního prostředí.

Uvedené námitky však stavební úřad v rozporu s § 68 odst. 3 nijak nevypořádal.

Odvolatel též namítá, že prodloužení platnosti stanoviska EIA (ze dne 29.2.2024 pod č.j. MZP/2024/710/1364) je provedeno nezákonnou formou. S ohledem na skutečnost, že stanovisko EIA má ze zákona formu závazného stanoviska podle §149 správního řádu, musí i prodloužení tohoto dokumentu mít formu závazného stanoviska. Tuto formu správního aktu Ministerstvo životního prostředí nerespektuje a prodloužení stanoviska EIA vydalo ve formě prostého sdělení podle části IV. správního řádu. Přes obsáhlé vyjádření MŽP k odvolatelem namítané nesprávnosti a nezákonnosti se nelze se závěrem MŽP ztotožnit.

K tomu odvolatel uvádí, že tvrzení MŽP uvedené v závěru stanoviska, resp. prodloužení platnosti stanoviska EIA cit.:

„Postupy, které do ZPV (tedy především do § 9a odst. 4 a 5) zavedl zákon č. 149/2023 Sb. a které mají tuto výjimku, se tedy uplatní okamžitě i u zahájených posuzování (tedy i u vyřizování této žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA), zatímco postupy, které do zákona zavedl zákon č. 149/2023 Sb. a které tuto výjimku nemají, se uplatní až u žádostí podaných od 1. 1. 2024. Zatímco zveřejnění podkladu v Informačním systému EIA se tedy u této žádosti již uplatní (jelikož mají v uvedeném přechodném ustanovení výjimku), nová forma vydaného prodloužení platnosti stanoviska EIA (tedy provedení prodloužení formou závazného stanoviska) se u této žádosti ještě neuplatní, neboť tato změna nemá v rámci uvedeného přechodného ustanovení zakotvenou výjimku, a žádost je tedy třeba co se týče formy správního úkonu vyřídit podle dosavadních právních předpisů (tj. předpisů účinných do 31. 12. 2023), které tuto formu nijak nespecifikovaly, přičemž ale aplikační praxe byla dlouhodobě ustálena na formě vyjádření, osvědčení, sdělení dle § 154 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, která je tedy s ohledem na výše uvedené v rámci tohoto dokumentu ctěna.“

je nezákonné a věcně nesprávné. V této souvislosti je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 7 As 236/2023-68, jehož právní věta zní cit.:

„Úkon, jímž se prodlužuje doba platnosti závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí dle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném do 31. 12. 2023, je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu.“

A dále z bodu 35 rozsudku cit. „[35] V situaci, kdy zákon výslovně neuvádí formu správního úkonu, je rozhodující, zda splňuje materiální znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 odst. 1 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26, nebo též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 2 As 40/2008-80, ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010-54, ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012-140, a ze dne 25. 5. 2023, č. j. 6 As 201/2022-44, ze dne 24. 11. 2023, č. j. 2 As 99/2023-52). Z § 149 odst. 1 správního řádu vyplývá, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část správního rozhodnutí. Závazným stanoviskem je tedy takové stanovisko dotčeného orgánu, bez něhož nelze správní rozhodnutí vydat a nelze se od něj odchýlit. K jeho vydání je příslušný pouze dotčený orgán, který disponuje odbornými znalostmi potřebnými k posouzení otázek, které jsou jeho předmětem.

Rozhodnutí v navazujícím řízení nelze vydat bez platného závazného stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí. Platnost je zásadní vlastností závazného stanoviska, bez níž nevyvolává zamýšlené právní účinky, a úkon, jímž je měněna, s ním neoddělitelně souvisí. Jde také o základní institut, který zajišťuje aktuálnost stanoviska EIA (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018-94). Úkon, jímž se prodlužuje doba platnosti závazného stanoviska, je závazný pro správní orgán rozhodující v navazujícím řízení a ve spojení se stanoviskem EIA, s nímž tvoří jeden celek, je podkladem pro konečné rozhodnutí. Pokud příslušný orgán EIA k žádosti prodlouží platnost závazného stanoviska dle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů, správní orgán se nemůže v navazujícím řízení od jeho závěru odchýlit a samostatně hodnotit, zda byly podmínky pro prodloužení doby platnosti splněny. Totožná forma pro stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí i prodloužení doby jeho platnosti odpovídá „konceptu ultimativní závaznosti výstupu z procesu EIA“, z níž vycházela dle důvodové zprávy k zákonu č. 39/2015 Sb. změna formy stanoviska EIA. Současně není žádný rozumný důvod, pro který by mělo být přistupováno odlišně k přezkumu prodloužení platnosti závazného stanoviska a samotného závazného stanoviska, které spolu úzce souvisí a společně jako celek představují závazný podklad pro navazující řízení. Smyslu právní úpravy, kterou byla zavedena forma závazného stanoviska pro stanovisko EIA, naopak odpovídá, aby byl umožněn přezkum obou úkonů v souladu s § 149 odst. 7 (dříve § 149 odst. 4) správního řádu v rámci přezkumu rozhodnutí, pro které bylo závazné stanovisko podkladem. Je logické, aby případné odvolací námitky v navazujícím řízení směřující proti naplnění podmínek pro prodloužení doby platnosti stanoviska EIA byly vypořádány spolu s námitkami proti vlastnímu stanovisku EIA ministerstvem jakožto správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k jejich vydání, který je k tomu vybaven odbornými znalostmi, kvůli nimž mu byla tato agenda svěřena.“

Prodloužení platnosti stanoviska EIA ve formě prostého sdělení MŽP tak není platným dokumentem.

Povinnost provést nové zjišťovací řízení EIA

V souvislosti s výše uvedenou námitkou změn projektové dokumentace oproti původnímu stanovisku EIA odvolatel namítá, že musí dojít k novému zjišťovacímu řízení EIA.

Je třeba upozornit, že posuzované základní parametry záměru včetně rozložení provozu na drahách v procesu EIA 2005 - 2011 (3 dráhy, 21,2 mil. cestujících, návrh OHP striktně dle limitních izofon, atd.) neodpovídají záměru předloženému v rámci vedeného územního řízení (kdy má dojít ke zrušení příčné dráhy, v provozu mají být pouze 2 paralelní dráhy přes městskou část Praha-Suchbát, a je připravována výstavba terminálů s kapacitou cca 30 mil. cestujících). Z uvedeného je zřejmé, že je nezbytné provést nové zjišťovací řízení. Dále je zjevné, že nebyl z hlediska dotčení obyvatel zohledněn rozvoj a územní plány obcí. V případě záměru, jehož realizace a zprovoznění se předpokládá kolem roku 2030 a vlivy provozu zatíží okolí po dobu 50 i více let, je posuzování počtu obyvatel dotčených hlukem a imisemi k roku 2021 (příloha prodloužení z r. 2022) nesprávné.

K charakteru a dopadu změn záměru lze blíže uvést, že již samotná změna užívání dráhy RWY 12/30 na pouze pojezdovou dráhu je podstatnou změnou záměru, která následně ovlivňuje a omezuje možnosti rozložení provozu na drahách. Rovněž zkrácení délky paralelní dráhy z 3 550 m na 3 100 m o 450 má vliv na její budoucí využití z hlediska jednotlivých typů letadel, na rozložení leteckého provozu a v konečném důsledku i na intenzitu hlukové zátěže v okolí. Uvedené změny záměru mají nepochybně vliv na přerozdělení distribuce letadel zejména na nově budované paralelní dráze – celkový počet pohybů v charakteristickém dni se

na této dráze ve dne zvyšuje o 59 (17 %) pohybů za den, přestože celkový počet pohybů byl snížen. Jen samotné denní přelety na RWY 24L přes střed Suchdola a v těsné blízkosti Nebušic se změnou záměru zvýšily o 41 přiletů (17 %). Předpokládané intenzivnější využití paralelní dráhy RWY 06R/24L logicky zvyšuje také hlukovou zátěž a má i vliv na délku limitní denní izofony, podle které měly být původně vymezeny hranice ochranného hlukového pásma. Délka této izofony se i přes nižší celkovou posuzovanou kapacitu letiště a přes zkrácení dráhy v tomto směru o 450 m prodlužuje o cca 150 metrů za původní izofonu. Toto prodloužení limitní izofony znamená, že **obyvatelé Nebušic a Suchdola budou vystaveni vyšší hlukové zátěži oproti původní podobě záměru, na kterou bylo vydáno stanovisko EIA z roku 2011.** Odvolatel uvádí, že ke změně záměru došlo ze strany letiště jednostranně, ačkoli generální ředitel letiště a předseda představenstva v minulosti poskytli garance, že parametry z dokumentace EIA z roku 2011 budou splněny.

Především je však nutno uvést, že uvedené změny záměru jsou v rozporu s klíčovými podmínkami původního stanoviska EIA, které byly převzaty do 2. AZUR SK jako kompenzační opatření. Jedná se zejména o podmínky č. 46-48 a 51-52 upravující parametry provozu záměru, jelikož posuzovaný záměr je v rozporu s těmito podmínkami. Výsledky posouzení záměru za stále platných podmínek původního stanoviska by byly zcela odlišné a musely by konstatovat větší zátěž životního prostředí.

S ohledem na výše uvedené je zcela zřejmé, že je nutné provést nové zjišťovací řízení EIA.

Verifikační stanovisko EIA

Odvolatel namítá nezákonnost a věčnou nesprávnost závazného stanoviska ze dne 11.11.2024. Jak je uvedeno výše, došlo k nezákonnému prodloužení stanoviska EIA a s ohledem na změny celého záměru mělo dojít k novému zjišťovacímu řízení EIA. Za této situace je vydané verifikačního stanoviska EIA k předmětné stavbě věcně nesprávné a nezákonné.

3. Rozpor s § 77 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb.

Odvolatel namítal, že nebylo doloženo aktuální měření hluku a nemohly tak být zjištěny všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu, což znamená i ochranu zdraví lidí před hlukem. Stavební úřad k uplatněné námitce uvedl, že předmětná stavba nebude sama o sobě zdrojem hluku, neboť se stavba skládá z nové odbavovací plochy a navazujícího systému pojezdových drah včetně propojení na již existující pojezdový systém. Z uvedené však nelze dovodit, že stavba nesloužila, resp. nesouvisela s „rozšířením a zkapacitněním letiště“, tj. se stavbou pRWY. Odvolatel s takovým tvrzením nesouhlasí a namítá, že předmětná stavba bude též zdrojem budoucí hlukové zátěže, neboť i provoz na pojezdových drahách bude způsobovat hlukovou zátěž, která však nebyla adekvátně posouzena.

4. Rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu

Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení se tedy v odůvodnění rozhodnutí musí uvést, jak se správní orgán vypořádal se všemi námitkami a návrhy účastníků.

Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; a je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti odkazuje odvolatel na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. **9 As 88/2008**, podle kterého cit.: „procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela ‚holé‘ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem.“

Uvedené procesní vady spočívající v absenci vypořádání námitek a návrhů účastníků řízení, která **zasahuje do ústavního práva odvolatele na spravedlivý proces**, je jednoznačným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Ke konkrétním bodům porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu odvolatel odkazuje na předchozí odvolací body, ve kterých rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelnost namítán.

K odvolacím bodům, kde odvolatel namítá, že stavební úřad vypořádal námitku pouhým odkazem na stanovisko dotčeného orgánu, nebo sám bez součinnosti s tímto dotčeným orgánem, do jehož kompetence řešení dané otázky spadá, odvolatel odkazuje na následující rozsudky Nejvyššího správního soudu.

Zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. **1 As 7/2011-407** ze dne 3. 3. 2011, kde NSS judikuje cit.: „s námitkami žalobce se nelze vypořádat tautologickým odkazem na vydané stanovisko odborného orgánu, na jehož základě stavební úřad vydal své rozhodnutí, pokud námitky žalobce směřují právě proti tomuto stanovisku (a na jeho základě vydanému rozhodnutí).“

Obdobně v dřívějším rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. **4 As 25/2009-163** NSS uvádí cit.: „V posuzovaném případě stavební úřad shromáždil podkladová stanoviska dotčených orgánů státní správy a převážně jejich prostřednictvím zamítl námitky žalobců. Ti uváděli zcela konkrétní námitky a bylo povinností správních orgánů podrobně vysvětlit, proč tyto námitky nepovažují za důvodné. **Tak tomu však nebylo a této povinnosti správní orgány nedostály. Jediné, na co se správní orgány vesměs omezily, byly odkazy na tyto podkladové úkony (stanoviska). To by samo o sobě ještě nemuselo být vadné a ke škodě věci, pokud by k nim rozhodující správní orgány ve vztahu k námitkám účastníků stavebního řízení zaujaly nějaké hodnocení. Ani to však správní orgány neučinily, když se s námitkami po věcné stránce nevypořádaly.**“

Již předchozí správní judikatura uváděla, že v případě, kdy správní orgán vyjde v důvodech svého rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy, pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. Přikloní-li se správní orgán k názorům jedné strany, pak je třeba, aby se odborně vypořádal s názory druhé strany a vyvrátil je (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 6 A 7/2002-55). Stavební úřad proto postupoval nesprávně, když zcela konkrétní námitky vyřídil tak, že odkázal na podkladový úkon, aniž by k námitkám zaujal jakékoliv vlastní stanovisko, případně uvedl značně obecné a nekonkrétní závěry o nedůvodnosti vznesené námitky, jako tomu bylo v případě námitky hlukové zátěže a protihlukové stěny. (...)

Pokud účastník stavebního řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v předložených stanoviscích, **musí se s těmito**

tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat, a to i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení stanovených limitů a norem. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezbavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek. Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů však není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu a posouzení předložených námitek účastníků řízení po stránce věcné. V posuzovaném případě se role stavebního úřadu v podstatě zredukovala toliko na sběr odborných vyjádření obsažených v jednotlivých stanoviscích. Z textu vlastního odůvodnění rozhodnutí o námitkách se jeho adresát nedozví, co bylo obsahem těchto stanovisek a z jakého důvodu na ně stavební úřad vlastně odkazuje, což lze doložit vybranou citací uvedenou výše. Z díkce § 62 a § 126 stavebního zákona je však zřejmé, že stavební zákon takovou pasivní roli stavebním úřadům nepředepisuje. To již zcela konkrétně uvedl krajský soud a tyto závěry odpovídají ustálené judikatuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, a ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301, oba dostupné na www.nssoud.cz). Nad to je třeba podotknout, že ve stavebním řízení tato stanoviska představují jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž je povinností stavebního úřadu uvést, jak se s nimi vypořádal, což dokládá i znění § 68 odst. 3 správního řádu. Stejnou povinnost mají ostatně správní orgány ve vztahu ke všem námitkám účastníků řízení. To již naprosto správně zmínil krajský soud, když v daném ohledu shledal pochybení obou správních orgánů.

Nejvyšší správní soud celkově uzavírá, že bylo povinností správních orgánů se s konkrétně předloženými námitkami náležitým způsobem vypořádat. To znamená, že měly uvést zcela konkrétní důvody, proč případně tyto námitky nejsou důvodné, a vypořádat se s nimi po věcné stránce. K tomu mohou sloužit podkladová vyjádření a stanoviska dotčených orgánů státní správy, která však tvoří podklady pro vydání rozhodnutí a je povinností stavebního úřadu se s nimi k vzneseným námitkám vypořádat. Role stavebního úřadu se proto nevyčerpává tím, že pouze shromáždí a reprodukuje odborné podklady, nýbrž je k námitkám hodnotí a z jejich hodnocení posléze ve svém finálním rozhodnutí vychází.“ (zvýrazněno odvolatelem).

Důsledkem postupu stavebního úřadu je to, že zcela konkrétní námitky odvolatele směřující k nesplnění povinnosti souladu žádosti o vydání územního rozhodnutí s požadavky zvláštních právních předpisů nebyly v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu řádně vypořádány.

Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tudíž nezákonné. Tuto procesní vadu nelze zhojit jinak než zrušením napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr

Se shora uvedených důvodů odvolatel navrhuje, aby Ministerstvo pro místní rozvoj jako odvolací orgán rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního řádu, č.j. MHMP 974714/2025 (sp.zn. S-MHMP 1333702/2023/STR) ze dne 14.10.2025 o umístění stavby „APN D2+TWY M1 a M2 a propojení s TWY L, letiště Praha, Ruzyně“ na pozemcích v Ruzyně zrušilo a věc vrátilo prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Městská část Praha - Nebužice

zastoupená Viktorem Komárkem, starostou

zastoupena JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.,
advokátem